

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק כ"ב

קונטרס 352

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בקשו שילמדו לפחות שעה שבועית של זהר.

כל בחור או אברך יכול ללמוד זהר הקדוש בין הסדרים, ובפרט בשבת קדש שמעלתו גדולה – ואפשר ללמוד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה. – ולדגמא: בשיבה של 500 בחורים – ילמדו 12 דקות בלבד בכל יום – וכך יוכלו לסיים את כל ספר הזהר חמש מאות פעמים בשנה, וב-24 דקות ביום יזכו לאלף סיומים, וכידוע דבאלף סיומים כאחד, תכף מביא הגאולה. ("תורתו מגן לנב").

בכך תצבר מליוני זכיות באותו הכסף ובאותו הזמן, תרויח תשואות באחוזים הכי גבוהים שקיימים בעולם הנצח. – וזהו תרגומו של הזהר (בהעלותך קג): "בא וראה הכתוב: 'ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך', מלמד שנשתתפו יחד, זה יוצא ועושה מלחמה, וזה יושב ועוסק בתורה, וזה נותן חלק לזה... ויששכר חלקו בתורה, ונותן לזבולן חלקו בתורה ודאי, ועל כן נשתתפו יחדיו, שיתברך זבולן מיששכר, כי הברכה של התורה היא ברפת הכל".

אחר כל זאת באנו בפניה נרגשת אל כבוד אברכי הפוללים החשובים ובחורי הישיבות הקדושות שיחיי, אשר עליכם עומד העולם ואתם בבחינת "השומרים" האמתיים. (ירושלמי מסכת תגינה דף ו ע"ב, זהר הקדוש פרשת וצא דף קנ"א ע"ב).

כידוע המצב בארץ ישראל (ובעולם כולו) מעורר דאגה, והלב נקרע וכל עין תזל ותדמע מגדל הצרות הפרטיות והפוליות רח"ל. ואמרו חז"ל מיום שחרב בית המקדש אין לך יום שקללתו מרובה מחברו, וכל הישוב עומד בסכנה נוראה רח"ל "ככבשה אחת שעומדת בין שבעים זאבים (שבעים אמות¹). וכמדומה שפבר הגענו

ח. ואין לנו עצה אלא לימוד התורה הקדושה, ובא וראה מה שכתב בעל הטורים בפרשת בהעלותך (פרק י"א פסוק ט"ז) **אספה לי שבעים איש** – כנגד ע' נפש שירדו למצרים וכנגד ע' אומות וכנגד ע' שמות שיש לו להקב"ה ואלו הן: א-ל אלקים ה' אחד אדון אדיר אהיה אמיץ אמת ארך אפים אחרון שאינו מוסר מלכותו לאחר אמונה אשכול הכופר ברוך בורא גדול גאה גואל גבור דגול היודע ועד זוכר חי חסיד חנון חוקר חסין חכם טוב טהור עינים ישר יושב סתר כבוד המסתתר נורא נשגב נצח נוצר חסד נושא עון נושא פשע נושא חטא נוקם נוטר סלה יושב קדם סלה סלח עליון עופר עוזו פודה צור צבי צבאות קדוש קנא קרוב רחום רם ראשון שלא קבל מלכותו מאחר רב חסד שומר שופט שלטון שר שוכן עד תמים תקיף. וע' שמות של ישראל ואלו הן' אשת נעורים אלי הצדק אלופים אחים אהובים אום אם אישים אפרים אדירים אצילים אגוז איומה אגודה בנינים בני אל חי בכור בהירים בתי ברה בעולה גוי גדול גן נעול גל נעול גפן העמוסים ונשואים זרע קדש חכמים טובים יחידים יקירים ישראל ישורון יעקב יוסף יהודים ילדי ידידים כלה כנה כרם כהנים משרתים מלכים מעין חתום נחלה נדיבים נאה נער נטע סגולה עליונים ענוים עדה עברים

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

למאמר דוד המלך ע"ה "למה רגשו גוים" וגו'. והאמות מצחצחות החרבות, ואין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים, ולקוות לסכתה לראשי ביום נשק (תהילים פרק קמ), דבר אחר ביום נשק. זה נשקו של גוג (ירושלמי מסכת יבמות דף עח ע"א)

אך יש לנו יצה אחת יעוצה ט "לימוד תורה לשמה", ולמוד הזוהר הקדוש בשמחה^כ, אשר בכחו לעצר כל פרענות ולהשפיע כל הברכות ברוחניות ובגשמיות,

עבדים עמים פדוים פרזים צאן צדיקים קדושים קנוים רבים רכים שבטי יה תמימים ע"כ. וע' שמות לירושלם. אספה. תגין על ה' דאספה, לומר לך שיהיו בקיאין וזהירין בה' חומשי תורה. עמר. בגימטריא יהו דומין:

ט. תורת הסוד הוא תורה לשמה, (אור יצחק פ"א). וכמו שאמר המגיד למרן הבית יוסף: אם תקבע עתים בחכמת הקבלה, אפתח לך בה דתדביק רזין סתימין דלא ידע יתהון בר נש. (מגיד מישרים פרשת בא) - ווי לעלמא דאנון אטימין לבא וסתימין עינין דלא מסתכלין ברזי דאורייתא. (זהר חלק א' דף כ"ח). - אינו דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאו לאשתדלא בחכמה דקבלה, דגרמין דאסתלק נביעו דחכמה דאיהי י' מינה, ואשתארת ב' יבישה, וי לון דגרמין ענייתא וחרבא וביזה והרג ואבדן בעלמא. (תיק"ז תי' ל').

וכתב בספר הברית (חלק ב' מאמר יב פרק ה'), וזה לשונו: ומי שלא עסק בחכמת האמת ולא רצה ללמד אותה, בשעה שנשמתו רוצה לעלות בגן עדן, דוחין אותה משם בבזיון, כמו שאמרו בזהר שיר השירים: זכאין כל אינון דמשתדלי באורייתא, למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעי ומסתכלין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דינין דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכיא, דחכמתא עילאה תלייא בהו כו'. אם לא תדעי לך הניפה בנשים, צאי לך אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתכלת בחכמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לך, לית אנת כדי למיעל. עד כאן לשונו.

ולא עוד אפלו יש בידו כל מעשים הטובים שבעולם השרפים בעלי שש כנפים שורפים את נשמתו בכל יום ויום, כמו שאמרו בזהר (פרשת פקודי רמז): זה לשונו האי חיותא קדישא קיימא כד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדן שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק (ספרים אחרים: בה), הכי יגבי ליה אגריה. ואי זכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא.

ואמר הבעל שם טוב זי"ע, (ספר מאירות עינים פרשת ראה), וזה לשונו: על אחת כמה וכמה שיש לנו לרדף בכל לב ובכל נפש ובכל מאד אחר חכמת האמונה הוא חכמת דרך הקבלה שהוא דרך האמת.

י. ויתבאר על פי הסיפור הידוע דפעם באו לפני הבית דין של מעלה רב תלמיד חכם אחד ביחד עם איש כפרי פשוט מאוד. ושאלו לרב מה היה מעשהו בעולם הזה, והשיב שהיה עוסק בתורה, ודנהו לגיהנם, כיון שתורתו לא היתה לשמה. אחר כך שאלו את הכפרי הפשוט, מה היה מעשיך בעולם הזה, האם למדת? והשיב שלא למד כי היה עם הארץ, ורק זאת היתה לו, שקיים בביתו שבכפר, מצות הכנסת אורחים בשלימות בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאודו, ואז דנו אותו שיכנס לגן עדן העליון ושם תהא מנוחתו. והטעם בזה, כי גבי מצות הכנסת אורחים אין מדקדקים עלי' בבית דין של מעלה אם היתה לשמה

כְּתִיב (דברים ו) **שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד.**
וְכִתִּיב (דברים כז) **שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ**
לְעָם. וְכִתִּיב (דברים ט) **שָׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶתְּהָ עוֹבֵר**
הַיּוֹם אֶת הַיַּרְדֵּן. כָּל הַגִּי שָׁמַע שָׁמַע דִּקְאָמַר
מֹשֶׁה אֲמַאי. דְּהָא שָׁמַע יִשְׂרָאֵל דִּיחֻדָּא יֵאוּת.
(דְּהָא לִדְרָשָׁא בְּאַתֵּי) הַגִּי אַחֲרַנִּין אֲמַאי.

וְאָמַר, כְּתוּב (דברים ו) **שָׁמַע יִשְׂרָאֵל**
ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. וְכְתוּב (שם כז)
שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ
לְעָם. וְכְתוּב (שם ט) שָׁמַע יִשְׂרָאֵל
אֶתְּהָ עוֹבֵר הַיּוֹם אֶת הַיַּרְדֵּן. כָּל
הַשְּׁמַע שָׁמַע הִלְלוּ שְׂאֲמַר מֹשֶׁה
לְשֵׁם מָה, שְׁהָרִי שָׁמַע יִשְׂרָאֵל שֶׁל
הַיַּחֲוֹד הוּא נֹאֵה, (שְׁהָרִי לִדְרָשָׁא הוּא בָּא)
וְהָאַחֲרִים הִלְלוּ לָמָּה?

אֲרָא בְּלֵהוּ לְדִרְשָׁא קָאָתוּ, שָׁמַע יִשְׂרָאֵל
דִּיחֻדָּא וּדְאִי הָאִי לְדִרְשָׁא קָא אֲתִיא,
וְהָכָא רְמִיז וְאֲתַחֲזִי יחֻדָּא דִּחְכְּמַתָּא עֲלָאָה.
שָׁמַע, ע' מֵאַתּוֹן רְבִרְבָן אִיְהִי, אֲמַאי. אֵלָא
רְמִז קָא רְמִיז בְּכֻלְלָא חָדָא, לְאַכְלִלָּא עֵילָא
**וְתַתָּא פְּחָדָא בִּיחֻדָּא חָדָא, שָׁמַע: שָׁם ע'.
הָכָא אֲתַכְּלִיל הָאִי שָׁם בְּאִינוֹן שְׁבַעִין שְׁמֵהֶן**
עֲלָאִין, לְאַכְלִלָּא לּוֹן, דְּהָא שָׁם אֲתַבְּרָכָא
מִנְיֵיהוּ, וְאֲתַכְּלִיל בְּהוּ. וְאַצְטְרִיף לְאַכְלִלָּא לּוֹן
פְּחָדָא בִּיחֻדָּא חָד, וְלִשְׁוֹאָה רַעוּתִיהָ בְּהוּ.

אֲרָא כְּלָם בְּאִים לְדִרְשָׁה. שָׁמַע
יִשְׂרָאֵל שֶׁל הַיַּחֲוֹד וּדְאִי שְׁדָה בָּא
לְדִרְשׁ, וְכָאן רְמִיז וְנִרְאָה הַיַּחֲוֹד
**שֶׁל הַחֲכֵמָה הַעֲלִינָה. שָׁמַע - ע'
הִיא מִקְּדוּשָׁתוֹת הַגְּדוּלוֹת, לָמָּה?
אֵלָא רְמִז הוּא רּוֹמֵז בְּכֻלְלָא אֶחָד,**
לְכֻלְלָא מַעְלָה וּמַטָּה כְּאֶחָד בִּיחֻדָּא
אֶחָד. שָׁמַע - שָׁם ע'. כָּאן נִכְלָל
הַשֵּׁם הַזֶּה בְּאוֹתָם שְׁבַעִים שְׁמוֹת
עֲלִינָיִים לְהַכְלִילָם, שְׁהָרִי הַשֵּׁם
מִתְבְּרָךְ מִקָּדָם וְנִכְלָל בְּהֵם, וְצִרְיָן
לְהַכְלִילָם כְּאֶחָד בִּיחֻדָּא אֶחָד,
וְלִשְׁמֵי רְצוֹנוֹ בְּהֵם.

דְּהָא וּדְאִי שְׁבַעִין שְׁמֵהֶן אִינוֹן בְּרִזָּא דְרִתִּיכָא
עֲלָאָה, וּמֵהָאִי רִתִּיכָא עֲלָאָה, אֲתַבְּרָכָא
הָאִי שָׁם, וְאֲתַכְּלִיל בְּגוּוּיֵיהוּ, וְלִבְתַּר יִשְׂרָאֵל
בְּכֻלְלָא. אֲבָל הָא תְּנִינָן, דָּא יִשְׂרָאֵל סְבָא, לְמַהוּי
יִשְׂרָאֵל בְּכֻלְלָא חָדָא, הֵהוּא אֲתַר דִּבְקוּתָא
דְּכָלָא. וְעַל דָּא שָׁמַע יִשְׂרָאֵל, הַשְּׁתָּא אֲתַדְּבַקַת
אֲתַתָּא בְּבַעֲלָה, וְהוּי כָּלָא בְּכֻלְלָא חָדָא, וּדְאִי
שָׁמַע יִשְׂרָאֵל דִּיחֻדָּא. (יִשְׂרָאֵל) לְבְתַר קָא מִיחֻדָּא
תְּלַת סְטְרִין, יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד, לְמַהוּי כָּלָא
חָד.

שְׁהָרִי וּדְאִי שְׁבַעִים שְׁמוֹת הֵם
בְּסוּד הַמְּרַכְּבָה הַעֲלִינָה,
וּמֵהַמְּרַכְּבָה הַעֲלִינָה הֵזוּ מִתְבְּרָךְ
הַשֵּׁם הַזֶּה וְנִכְלָל בְּתוֹכָם, וְאַחַר
כֵּן יִשְׂרָאֵל בְּכֻלְלָא. אֲבָל הָרִי שְׁנִינָו,
זֶה יִשְׂרָאֵל סְבָא, לְהִיּוֹת יִשְׂרָאֵל
בְּכֻלְלָא אֶחָד, אוֹתוֹ מְקוּם שֶׁל
דְּבַקוּת הַכֹּל. וְעַל זֶה שָׁמַע
יִשְׂרָאֵל. עֲכָשׁוּ נִדְבָקָה הָאִשָּׁה
בְּבַעֲלָה, וְנִהְיָה הַכֹּל בְּכֻלְלָא אֶחָד,
וְזֶה שָׁמַע יִשְׂרָאֵל שֶׁל הַיַּחֲוֹד.
(יִשְׂרָאֵל) אַחַר כֵּן מִיחֻדָּא שְׁלִשָּׁה
צִדִּדִּים, ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד, לְהִיּוֹת
הַכֹּל אֶחָד.

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל דְּכֻלְהוּ שְׂאֵר, לָאוּ אִינוֹן בְּהָאִי
גְּוּוֹנָא, אֲבָל בְּלֵהוּ אַחֲרַנִּין לְדִרְשָׁא
קָאָתוּ, וְכֻלְהוּ בְּאַתַּר אַחֲרָא אֲתַדְּבִקוּ, שָׁמַע
יִשְׂרָאֵל אֶתְּהָ עוֹבֵר הַיּוֹם. שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם
הַזֶּה נְהִייתָ לְעָם. וְכֻלְהוּ בְּדִרְגָּא תַתָּאָה
אֲתַדְּבִקוּ.

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל שֶׁל כָּל הַשְּׂאֵר אִינִים
כְּמוֹ זֶה, אֲבָל כָּל הָאַחֲרִים בָּאוּ
לְדִרְשׁ, וְכָלָם בְּמְקוּם אַחַר נִדְבְּקוּ.
שָׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶתְּהָ עוֹבֵר הַיּוֹם.
שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ
לְעָם. וְכָלָם בְּדִרְגָּה תַּחְתּוֹנָה
נִדְבְּקוּ.

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ לְעָם, שָׁמַע

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה נְהִייתָ

לְעַם - שְׁמַע יִשְׂרָאֵל נֹאֵה הוּא, אֲבָל הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתְּ לְעַם מֵהוּ? הֲיֵה צְרִיף לְהֵיטֵב הַיִּיתְּ! מֵה זֶה נִהְיִיתְּ? אֲלֵא בְּכָל מְקוֹם עִם, כְּשֶׁנִּשְׁבְּרוּ לְבוֹתֵיהֶם לְעִבּוּדָה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (דְּנִיאל ח) נִהְיִיתִי וְנִחַלְתִּי. וְזֶהוּ שְׁכַתּוֹב שְׁמַעוֹנֵי אַחֵי וְעַמִּי. אִם אַחֵי, לְמָה עַמִּי? וְאִם עַמִּי, לְמָה אַחֵי? אֲלֵא, אֲמַר דָּוִד, אִם בְּרַצוֹן - אַתָּם אַחֵי. וְאִם לֹא - אַתָּם עַמִּי, לְשֹׁבֵר לְבָבְךָ לְעִבּוּדָתִי. כִּף הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתְּ לְעַם - שְׁבַרְתְּ לְבָבְךָ לְעִבּוּדַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אַתָּה עֲבַר הַיּוֹם אַתְּ הַיִּרְדוֹן, הַכֹּל הוּא בְּדִרְגָה תַּחְתּוֹנָה, וְשְׁמַע יִשְׂרָאֵל שֶׁל הַיַּחֲדוּד הוּא בְּדִרְגָה עֲלִיוֹנָה. מֵה בֵּין זֶה לְזֶה? אֲלֵא אוֹתוֹ שְׁמַע יִשְׂרָאֵל שֶׁל הַיַּחֲדוּד לֹא הִיָּה בְּכֹל כְּמוֹ זֶה, שֶׁהָרִי הוּא הִיָּה סוּד שֶׁל מַעֲלָה וּמַטָּה (כְּרִאוּי), (וּבְכָל מְקוֹם חֲסוּד לְקַבֵּל) וְהוּא סוּד לְקַבֵּל עֲלֵיהֶם עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּכָל צַד, כְּדִי שִׁיְצַטְרֵף לְאָדָם לְהֵיטֵב מִזְמַן (בְּאוֹתוֹ שֶׁ) בְּאוֹתָהּ שְׁעָה לִיחַד אֶת שֵׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְקַבֵּל עֲלָיו עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם.

וּבְשַׁעֲתָא שְׂבָא אָדָם לְקַבֵּל עֲלָיו עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, אִזְּ הַשְׂכִּינָה בָּאָה וְשׁוּרָה עַל רֵאשׁוֹ, וְעוֹמְדַת עֲלָיו כְּעַד לְהַעֲדֵי עֲדוּת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, שְׁהָיוּ מִי שְׁמִיחַד שְׂמוֹ פְּעַמִּים בְּיוֹם, וְשְׂמוֹ מִתְּחִלָּה מַעֲלָה וּמַטָּה כְּרִאוּי. וְלִכְּן עַ' מִשְׁמַע יִשְׂרָאֵל הִיא מֵהַאֲוִתִּית הַגְּדוֹלוֹת, וְגַם ד' מֵהַאֲוִתִּית הַגְּדוֹלוֹת, לְהֵיטֵב עַד לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ. וְהָרִי פְּרִשְׁתָּהּ, יְהִי"ה אֶלְהִינּוּ וְיְהִי"ה, וְזֶהוּ סוּד הַיַּחֲדוּד בְּשִׁלְשָׁה צְדָדִים, כְּמוֹ שְׂבָאָרוֹ הַמְּנוּרָה הַקְּדוֹשָׁה וְהַתְּעוֹרֵר בּוֹ בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת, וְאִין לָנוּ רְשׁוּת לְהַעֲדֵי בּוֹ יוֹתֵר.

יִשְׂרָאֵל יְאוּת. הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתְּ לְעַם מֵהוּ. הֲיִיתְּ מִיבְעֵי לִיָּה, מְאִי נִהְיִיתְּ. אֲלֵא בְּכָל אֲתֵר עִם, כְּדִ אֲתַבְּרוּ לְבִייהוּ לְפַלְחָנָא, כְּמָה דְאַתְּ אֲמַר (דְּנִיאל ח) נִהְיִיתִי וְנִחַלְתִּי. וְדָא הוּא דְכַתִּיב, (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כח) שְׁמַעוֹנֵי אַחֵי וְעַמִּי. אִי אַחֵי, לְמָה עַמִּי, וְאִי עַמִּי, לְמָה אַחֵי. אֲלֵא אֲמַר דָּוִד, אִי בְּרַעוּתָא אַתּוֹן אַחֵי, וְאִי לָאו אַתּוֹן עַמִּי, לְתַבְּרָא לְבִיִּיכוּ לְפּוֹלְחָנִי. כִּף הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתְּ לְעַם, תְּבַרְתְּ לְבָבְךָ לְפַלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אַתָּה עוֹבֵר הַיּוֹם אֶת הַיִּרְדוֹן, כְּלֵא בְּדִרְגָא תַּתְּאָה, אִיְהוּ, וְשְׁמַע יִשְׂרָאֵל דִּיחֻדָּא הוּא דְרִגָא עֲלָאָה. מֵה בֵּין הָאִי לְהָאִי. אֲלֵא הַהוּא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל דִּיחֻדָּא, לֹא הָוִי בְּכֹלְהוּ כְּהָאִי גּוֹוֹנָא, דְּהָא אִיְהוּ הָוִי רְזָא דְעִילָא וְתַתָּא. (כְּדָא יְאוּת) (נִיָּא וּבְכָל אֲתֵר רְזָא לְקַבֵּל וּבָוִי) וְאִיְהוּ רְזָא לְקַבֵּל עֲלֵיהוּ עוֹל מַלְכוּת שְׁמַיִם, בְּכָל סְטָרָא, בְּגִין דִּיִּצְטְרִיף לִיָּה לְבַר נֶשׁ, לְמַהוּי זְמַן (כְּהוּא שְׂמָא) בְּהֵיא שְׁעַתָּא, לִיחַדָּא שְׂמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְקַבֵּל עֲלֵיהּ עוֹל מַלְכוּת שְׁמַיִם.

וּבְשַׁעֲתָא דְאַתִּי בַר נֶשׁ לְקַבֵּל עֲלֵיהּ עוֹל מַלְכוּת שְׁמַיִם, כְּדִין שְׂכִינְתָא אַתִּיא וְשְׂרִיא עַל רִישֵׁיהּ, וְקָאִים עֲלֵיהּ כְּסֵהִיד, לְסֵהִדָּא סֵהִדוּתָא קָמִי מַלְכָא קְדִישָׁא, דְּהָאִי אִיְהוּ דְקָא מְיַחַד שְׂמִיָּה תְּרִי זְמַנֵּי בְּיוֹמָא, וְשְׂמִיָּה אַתִּיִּיחַד עֲלֵיא וְתַתָּא כְּדָא יְאוּת. וְעַל דָּא עַ' מִשְׁמַע יִשְׂרָאֵל מֵאַתּוֹן רְבִרְבּוֹן, וְד' נְמִי מֵאַתּוֹן רְבִרְבּוֹן, לְמַהוּי עַד קָמִי מַלְכָא קְדִישָׁא. וְהָא אוּקְמוּהָ, יְהִי"ה אֶלְהִינּוּ יְהִי"ה, וְדָא הוּא רְזָא דִּיחֻדָּא בְּתַלְתַּת סְטָרִין, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ בּוּצִינָא קְדִישָׁא, וְאַתְעַר בֵּיהּ בְּכַמָּה דּוּכְתֵי, וְלִית לָן רֵשׁוֹ לְאַתְעַרָא בֵּיהּ יַתִּיר.

וְדָא' הָאִי בַר נֶשׁ, דְקָא מִיחַד שְׁמָא (דף קס"א ע"א)
 דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עֵילָא וְתַתָּא כְדִקָּא
 יְאוּת, שְׂכִינְתָא אַתְיָא וְשְׂרִיא עַל רִישֵׁיהּ,
 וּמְבַרְךְ לִיה בְּשַׁבַּע בְּרַפְאן, וְקָרִי עֲלֵיהּ, (ישעיה מ"ט)
 וַיֹּאמֶר לִי עַבְדֵי אַתְהָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.
 רַבִּי חֲזִיא פְתַח אַבְתְּרִיָּה וְאָמַר, (דברים ד) אַתְהָ
 הֲרָאֵת לְדַעַת פִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים וְגוֹ',
 הָאִי קָרָא אֵית לְאֶסְתַּפְּלָא בֵּיהּ, אַתְהָ הֲרָאֵת,
 מָאִי הֲרָאֵת. אֵלָא כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם,
 לָא הוּוּ יְדַעֵי בְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא כְלוּם, בְּגִין דְכֻלְּהוּ הוּוּ פְלַחֵי פּוּלְחָנָא
 נּוֹכְרָאָה בְּגֻלוּתָא, וְאָנְשׁוּ כָּל עַקְרָא
 דְמַהִימְנוּתָא דְהוּוּ כְּהוּ בְּקֻדְמִיתָא, דִּירִיתוּ כָּל
 אִינוּן תְּרִיסַר שְׁבַטִין מְאֹבְוהוּן יַעֲקֹב.

וְכַד אַתָּא מִשָּׁה, אוֹלִיף לוֹן דְאֵית אֱלוֹהֵי עֲלָאָה
 בְּעֲלָמָא, כְּמַה דְאוּקְמוּהָ. לְבַתַּר חֲמוּ כָּל
 אִינוּן נְסִין וְגִבּוּרִין דְעַל יִמָּא, וְכָל נְסִין וְגִבּוּרִין
 דְעַבְדֵי לְהוּ בְּמִצְרַיִם. לְבַתַּר חֲמוּ כְּמַה גִּבּוּרִין,
 בְּמִנָּא וּבְמִיָּא וְאֶתְיַהֲבֵת לוֹן אוֹרִייתָא, וְאוֹלִיפּוּ
 אֶרְחֵי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עַד דְמִטֵּי לְעַדְנָא
 דָּא.

אָמַר לוֹן מִשָּׁה, עַד הֲשַׁתָּא אַצְטְרִיכְנָא לְמִילְף
 לְכוּ, כְּמַה דִּילְפִין לְרַבִּיָּא. (מפאן ולהלאה) וְדָא
 הוּא אַתְהָ הֲרָאֵת לְדַעַת, וְאוֹלִיפַת עַד הֲכָא,
 לְדַעַת לְמַנְדַּע וְלְאֶסְתַּפְּלָא וְלְמִיעַל בְּרִזָּא
 דְמַהִימְנוּתָא. וּמָאִי אִיהִי. פִּי יְיָ הוּא הָאֱלֹהִים.
 אִי תִימָא מְלָה זַעִירָא הִיא לְמַנְדַּע, הָא כְּתִיב
 וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבּוֹת אֵל לְבַבְךָ פִּי יְיָ הוּא
 הָאֱלֹהִים בְּשִׁמִּים מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת
 אִין עוּד. הֲכָא תְלִיא כָּל רִזָּא דְמַהִימְנוּתָא,
 לְמַנְדַּע מַגּוּ דָּא, רִזָּא דְכָל רִזִּין, לְמַנְדַּע סְתִימוּ
 (ג"א רזא דכל יכו) דְכָל סְתִימִין, יְהוֹ"ה אֱלֹהִים
 שֵׁם מְלָא, וְכֻלָּא חַד. אַתְהָ הֲרָאֵת לְדַעַת,

וְדָא' הָאִישׁ הַזֶּה שְׁמִיחַד אֶת שֵׁם
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵעַלָּה וּמֵטָה
 כְּרַאוּי, שְׂשִׁכְנִיָּה בָּאָה וְשׁוּרָה עַל
 רִאשׁוֹ וּמְבַרְכָת אֹתוֹ בְּשַׁבַּע
 בְּרִכּוֹת, וְקוֹרְאָת עֲלָיו, (ישעיה מ"ט)
 וַיֹּאמֶר לִי עַבְדֵי אַתְהָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

רַבִּי חֲזִיא פְתַח אַתְרֵי וְאָמַר,
 (דברים ד) אַתְהָ הֲרָאֵת לְדַעַת פִּי ה' ה'
 הוּא הָאֱלֹהִים וְגוֹ'. בְּפִסְקִין זֶה יֵשׁ
 לְהַתְּבוּנָן, אַתְהָ הֲרָאֵת - מַה
 הֲרָאֵת? אֵלָא כְּשִׁינְאוּ יִשְׂרָאֵל
 מִמִּצְרַיִם, לֹא הָיוּ מְכִירִים אֶת סוּד
 הָאֱמוּנָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כְּלוּם, מִשּׁוּם שֶׁכָּלם הָיוּ עוֹבְדִים
 עֲבוּדָה זָרָה בְּגֻלוּת, וְשִׁכְחוּ אֶת כָּל
 עֶקֶר הָאֱמוּנָה שֶׁהָיָה בְּהֵם
 בְּרִאשׁוֹנָה, שִׁירְשׁוּ כָּל אוֹתָם שְׁנַיִם
 עֶשֶׂר שְׁבַטִים מְאֹבְיָהֶם יַעֲקֹב.

עֶשֶׂר שְׁבַטִים מְאֹבְיָהֶם יַעֲקֹב.
 אֵלֹהֵי עֲלִיּוֹן בְּעוֹלָם, כְּמוֹ
 שֶׁבְּאַרְבָּעָה, וְאַחַר כֵּן רָאוּ כָּל אוֹתָם
 נְסִים וְגִבּוּרוֹת עַל הַיָּם וְכָל הַנְּסִים
 וְהַגִּבּוּרוֹת שֶׁעָשָׂה לָהֶם בְּמִצְרַיִם,
 וְאַחַר כֵּן רָאוּ כְּמַה גִּבּוּרוֹת בְּמִן
 וּבְמִיָּם, וְנִתְּנָה לָהֶם תּוֹרָה, וְלִמְדוּ
 אֶת דְרָכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, עַד
 שֶׁהִגִּיעוּ לְזִמְנָה הַזֶּה.

אָמַר לָהֶם מִשָּׁה: עַד פֶּאן
 הַצְּטְרִיכְתִּי לְלַמְדְכֶם כְּמוֹ
 שְׁמִלְמִידִים תִּינוּק. (מפאן ולהלאה)
 וְזֶהוּ אַתְהָ הֲרָאֵת לְדַעַת, וְלִמְדַת
 עַד פֶּאן לְדַעַת וְלַהֲתְבוּנָן וְלַהֲכַנְס
 לְסוּד הָאֱמוּנָה, וּמַהִי? פִּי ה' הוּא
 הָאֱלֹהִים.

אִם תֹּאמַר, דְּכַר קִטְן הוּא לְדַעַת
 - הֲרִי כְּתוּב, וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשַּׁבּוֹת
 אֵל לְבַבְךָ פִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים
 בְּשִׁמִּים מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת
 אִין עוּד. פֶּאן תְּלוּי כָּל סוּד
 הָאֱמוּנָה לְדַעַת מִתּוֹף זֶה סוּד כָּל
 הַסּוּדוֹת, לְדַעַת סֵתֵר (סוד של כל) כָּל
 הַנְּסִימִים, יְהוֹ"ה אֱלֹהִים שֵׁם
 מְלָא, וְהַכֵּל אֶחָד. אַתְהָ הֲרָאֵת

לדעת - פאן סוד הסודות ליודעי
מדין.

אשריהם כל אלו שמשתדלים
בתורה, ובגלל שפשא הקדוש
ברוך הוא את העולם, התבונן
בתורה וברא את העולם, ובתורה
נברא העולם, כמו שבארוה,
שכתוב (משלי ח) וְאֵהִיָּה אֶצְלוֹ
אֲמוֹן. אל תקרי אֲמוֹן אֶלָּא אֲמֵן.
וְכִי הַתּוֹרָה הִיְתֵה אֲמֵן? כֵּן. לְמַלְךָ
שְׂרָצָה לְעִשׂוֹת פְּלִטְרִין. אִם לֹא
שֵׁם אֵלֵיוֹ אֲמֵן, לֹא יְכוּל לְעִשׂוֹת
הַפְּלִטְרִין. כִּיֹּן שְׂנַעֲשֶׂה הָאֲרָמוֹן,
לֹא עוֹלָה אֶלָּא בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ.
בְּאוֹתָם אֲרָמוֹנוֹת שְׂעֵשֶׂה הַמֶּלֶךְ,
מִשְׁקִיעַ הַמֶּלֶךְ מִחֻשְׁבָּה בְּאוֹתָם
אֲרָמוֹנוֹת.

כִּף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְבְרָא
אֶת הָעוֹלָם, הַסֵּתֶפֶל בְּאֲמֵן. וְאִף
עַל גַּב שְׁהָאֲמֵן עֲשֶׂה אֶת הָאֲרָמוֹן,
לֹא עוֹלָה אֶלָּא בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ:
אֵלוֹ הָאֲרָמוֹנוֹת שְׂעֵשֶׂה הַמֶּלֶךְ;
וְדַאי הַמֶּלֶךְ בְּנֵה הָאֲרָמוֹנוֹת.
הַתּוֹרָה צוּחַת: וְאֵהִיָּה אֶצְלוֹ
אֲמוֹן, כִּי בְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אֶת הָעוֹלָם! שְׂטָרָם (אֵלָּא עַד) לֹא
נִבְרָא) נִבְרָא הָעוֹלָם הַקְּדִימָתוֹ
הַתּוֹרָה אֶלְפִים שָׁנִים לְעוֹלָם,
וְכִשְׂרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרָא
אֶת הָעוֹלָם, הִיְתֵה מִתְּבוּנָן בַּתּוֹרָה
כָּכֵל דְּבַר וְדָבָר, וְעֲשֶׂה כְּנִגְדָּה
אֲמָנוֹתוֹ שֶׁל עוֹלָם, מִשׁוּם שֶׁכָּל
הַדְּבָרִים וְהַמַּעֲשִׂים שֶׁל כָּל
הָעוֹלָמוֹת הֵם בַּתּוֹרָה, וְלִכֵּן
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִיְתֵה מִתְּבוּנָן
בָּהּ וּבּוֹרָא אֶת הָעוֹלָם.

לֹא שֶׁהַתּוֹרָה בְּרָאָה אֶת הָעוֹלָם,
אֶלָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּהַתְּבוּנָנוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה בְּרָא אֶת
הָעוֹלָם. נִמְצָא שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הוּא אֲמֵן, וְהַתּוֹרָה כְּנִגְדוֹ
וְאֵלֵיוֹ אֲמֵן, שְׂנֵאֲמַר וְאֵהִיָּה אֶצְלוֹ
אֲמוֹן. וְאֵהִיָּה אֲמוֹן לֹא כְּתוּב,
אֶלָּא אֶצְלוֹ. הוּאִיל וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא הַתְּבוּנָן בָּהּ, אֶצְלוֹ הִיְתֵה
אֲמֵן.

הַכָּא רָזָא דְרִזִּין לְאִינוּן יְדַעֵי מְדִין.
וְכֵאֵין אִינוּן כֹּל אִינוּן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִייתָא.
וּבְגִין דְּכַד בְּרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא
עֲלָמָא, אִסְתַּפַּל בָּהּ בְּאוּרִייתָא, וּבְרָא עֲלָמָא,
וּבְאוּרִייתָא אַתְּבְרֵי עֲלָמָא, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ,
דְּכְתִיב, (משלי ט) וְאֵהִיָּה אֶצְלוֹ אֲמוֹן, אֵל תִּקְרֵי
אֲמוֹן אֶלָּא אוֹמֵן.

וְכִי אוּרִייתָא אוֹמְנָא הָוָה. אִין. לְמַלְכָּא דְּבַעֵי
לְמַעַבְד פְּלִטְרִין, אִי לֹא שׁוּי לְגַבִּיָּה
אוֹמְנָא, לֹא יְכִיל לְמַעַבְד פְּלִטְרִין. כִּיֹּן
דְּפְלִטְרִין אַתְּעִבִידוֹ, לֹא סְלִיק שְׂמָא, אֶלָּא
דְּמַלְכָּא. אֵלִין פְּלִטְרִין דְּעַבְד מַלְכָּא, מַלְכָּא
שׁוּי בְּאִינוּן פְּלִטְרִין מִחֻשְׁבָּה.

כִּן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּעֵי לְמַבְרֵי עֲלָמָא,
אִסְתַּפַּל בְּאוֹמְנָא, וְאִף עַל גַּב דְּאוֹמְנָא
עַבְד פְּלִטְרִין, לֹא סְלִיק שְׂמָא אֶלָּא דְּמַלְכָּא,
אֵלִין פְּלִטְרִין דְּעַבְד מַלְכָּא, וְדַאי מַלְכָּא בְּנֵה
פְּלִטְרִין. אוּרִייתָא צוּחַת וְאֵהִיָּה אֶצְלוֹ אֲמוֹן,
כִּי בְרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא, דְּעַד (ג"א אֵלָּא
עַד) (ס"א לֹא אַתְּבְרֵי) אַתְּבְרֵי עֲלָמָא, אַקְדִּימָת
אוּרִייתָא תְרִין אֶלְפֵי שָׁנִין לְעֲלָמָא, וְכַד בְּעָא
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַבְרֵי עֲלָמָא, הָוָה מְסַתְּפַל
בָּהּ בְּאוּרִייתָא, בְּכָל מְלָה וּמְלָה, וְעַבְד לְקַבְּלָהּ
אוֹמְנָנוּתָא דְּעֲלָמָא. בְּגִין דְּכָל מְלִין וְעוֹבְדִין
דְּכָל עֲלָמִין, בְּאוּרִייתָא אִינוּן. וְעַל דָּא קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא הָוָה מְסַתְּפַל בָּהּ, וּבְרָא עֲלָמָא.

לֹא דְאוּרִייתָא בְרָא עֲלָמָא, אֶלָּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, בְּאִסְתַּפְּלוּתָא דְּאוּרִייתָא בְּרָא
עֲלָמָא. אִשְׁתַּכַּח דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ
אוֹמְנָא, וְאוּרִייתָא לְקַבְּלִיהָ וּלְגַבִּיָּה אוֹמְנָא,
שְׂנֵאֲמַר וְאֵהִיָּה אֶצְלוֹ אֲמוֹן, וְאֵהִיָּה אֲמוֹן לֹא
כְּתִיב, אֶלָּא אֶצְלוֹ, הוּאִיל וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
אִסְתַּפַּל בָּהּ, אֶצְלוֹ הָוָה אוֹמְנָא.

ואם תאמר, מי יכול להיות אמן אליו? אלא התבוננות הקדוש ברוך הוא בגן זה (נעשה הכל בלא עמל ויגיעה, שכתוב בדבר ה' שמים נעשו וגו'. בצורה זו בהסתכלות שלו זו אמנות) בתורה, כתוב בה, (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ. הסתכל בדבר זה וברא את השמים. בתורה כתוב בה, ויאמר אלהים יהי אור - בדבר הזה התבונן וברא את האור. וכן בכל דבר ודבר שכתוב בתורה, התבונן הקדוש ברוך הוא ועשה אותו הדבר. ולכן כתוב ואהיה אצלו אמן. כמו כן נברא כל העולם.

בין שנברא העולם בכל דבר ודבר, לא התקיים עד שעלה ברצון לברא אדם שיהיה משתדל בתורה, ובגללה התקיים העולם. כעת, כל מי שמסתכל בתורה ומשתדל בה, כפיכחול הוא מקיים את העולם. הקדוש ברוך הוא הסתכל בתורה וברא את העולם. אדם מתבונן בתורה ומקיים את העולם. נמצא שכל מעשה וקיומו של עולם היא התורה. משום כך אשרי האיש שמשתדל בתורה, שהרי הוא מקיים את העולם.

בשעה שעלה ברצונו של הקדוש ברוך הוא לברא את האדם, עמד לפניו בדמותו וקיומו כמו שהוא בעולם הזה. ואפילו כל אותם בני העולם, טרם בואם לעולם הזה, כלם עומדים בתקונם וקיומם כמו שעומדים בעולם הזה באוצר אחד ששם כל נשמות העולם מתלבשות בדמיותייהן. ובשעה שמזמנים לרדת לעולם הזה, קורא הקדוש ברוך הוא לממנה אחד שמנה הקדוש ברוך

ואי תימא מאן יכיל למהוי אומנא לגביה. אלא אסתפלותא דקודשא בריך הוא בגוונא דא, (ד"א אתעביד בלא עמל ויגיעה דכתיב בדבר השמים נעשו וגו'. בגוונא דא באסתפלותא דיליה היא אומנא) באורייתא, כתיב בה, (בראשית א) בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, אסתפל בהאי מלה, וברא את השמים. באורייתא כתיב בה, ויאמר אלהים יהי אור, אסתפל בהאי מלה, וברא את האור. וכן בכל מלה ומלה דכתיב בה באורייתא, אסתפל קדשא בריך הוא, ועבד ההיא מלה, ועל דא כתיב ואהיה אצלו אמן. בגוונא דא כל עלמא אתברי.

בין דאתברי עלמא, כל מלה ומלה לא הוה מתקיים, עד דסליק ברעותא למברי אדם, דיהוי משתדל באורייתא, ובגינה אתקיים עלמא. השתא (דף קס"א ע"ב) כל מאן דאסתפל בה באורייתא, ואשתדל בה, כפיכחול, הוא מקיים כל עלמא. קדשא בריך הוא אסתפל באורייתא, וברא עלמא. בר נש מסתפל בה באורייתא ומקיים עלמא. אשתכח דעובדא וקיומא דכל עלמא, אורייתא איהי. בגין כך זכאה איהו בר נש דאשתדל באורייתא, דהא איהו מקיים עלמא.

בשעתא דסליק ברעותא דקודשא בריך הוא למברי אדם, קאים קמיה בדיוקניה וקיומיה, כמה דאיהו בהאי עלמא. ואפילו כל אינון בני עלמא, עד לא ייתון בהאי עלמא, פלהו קיימין בקיומיהו ובתקונייהו בגוונא דקיימין בהאי עלמא, בחד אוצר דתמן כל נשמתין דעלמא מתלבשין בדיוקניהו.

ובשעתא דזמינן לנחפא בהאי עלמא, קרי

קדשא בריך הוא לחד ממנא, די מני קדשא בריך הוא ברשותיה

הוא ברשותו את כל הנשמות
העמידות לרדת לעולם הזה,
ואומר לו: לך תביא לי רוח של
פלוגי באותה שעה באה אותה
נשמה מלכשת בדמות של
העולם הזה, ואותו ממנה מראה
אותה לפני הקדוש ברוך הוא.

הקדוש ברוך הוא אומר לו
ומשביע אותה, שפשתרד לעולם
הזה, שתשתדל בתורה לדעת
אותו ולדעת את סוד האמונה.
שכל מי שהיה בעולם הזה ולא
השתדל לדעת אותו - טוב לו
שלא יברא. משום כך נראה לפני
המלך הקדוש, לדעת את העולם
הזה, ולהשתדל בקדוש-ברוך-
הוא בסוד האמונה.

זהו שכתוב (דברים ד) אתה הראת
לדעת. הראית על ידי אותו
הממנה לפני הקדוש ברוך הוא.
לדעת - לדעת ולהסתכל בעולם
הזה בסוד האמונה ובסוד
התורה. וכל מי שהיה בעולם הזה
ולא השתדל בתורה להפירו, טוב
לו שלא נברא, שהרי בשביל זה
הביאו הקדוש ברוך הוא את
האדם לעולם הזה.

לדעת פי ה' הוא האלהים. זהו
הכלל של כל סוד האמונה, (כלל)
של כל התורה, כלל שלמעלה
ומטה. וסוד זה הוא הכלל של כל
סוד האמונה, וכך זה ודאי. הכלל
של כל התורה זהו סוד התורה
שבכתב, וזהו סוד התורה שבעל
פה, והכל אחד, הכלל של סוד
האמונה, בשביל שהוא שם מלא,
שהוא סוד האמונה, ומיהו? ה'
אחד ושמו אחד. ה' אחד - שמע
ישראל ה' אלהינו ה' אחד. זהו
יחוד אחד. ושמו אחד, ברוך שם
כבוד מלכותו לעולם ועד - הרי
יחוד אחר להיות שמו אחד. וסוד

כל נשמתין דזמינין לנחמא להאי עלמא,
ואמר ליה, זיל אייתי לי רוח פלוגי. בההיא
שעתא אתיא ההיא נשמתא, מתלבשא
בדיוקנא דהאי עלמא, וההוא ממנא אחזי לה
קמי מלפא קדישא.

קדשא ברוך הוא אמר לה, ואומי לה, דכד
תיחות להאי עלמא, דתשתדל
באורייתא למנדע ליה, ולמנדע ברזא
דמהימנותא. דכל מאן דהוי בהאי עלמא, ולא
אשתדל למנדע ליה, טב ליה דלא יתברי. בגין
כך אתחזי קמי מלפא קדישא, למנדע בהאי
עלמא, ולאשתדלא ביה בקודשא ברוך הוא,
ברזא דמהימנותא.

הרא הוא דכתיב, (דברים ה) אתה הראת לדעת,
אתחזיאת על ידא דההוא ממנא, קמי
קדשא ברוך הוא. לדעת למנדע ולאסתכלא
בהאי עלמא, ברזא דמהימנותא, ברזא
דאורייתא. וכל מאן דהיה בהאי עלמא, ולא
אשתדל באורייתא למנדע ליה, טב ליה דלא
אתברי, דהא בגין דא אייתי ליה קדשא ברוך
הוא לבר נש בהאי עלמא.

לדעת פי יי' הוא האלהים. דא איהו כללא
דכל רזא דמהימנותא, (י"א כללא) דכל
אורייתא, כללא דעילא ותתא, ורזא דא איהו
כללא דכל רזא דמהימנותא, והכי הוא ודאי.
כללא דכל אורייתא, דא איהו רזא דתורה
שבכתב, ודא איהו רזא דתורה שבעל פה,
וכלא חד, כללא דרזא דמהימנותא, בגין
דאיהו שם מלא, דאיהו רזא דמהימנותא,
ומאן איהו. ה' אחד ושמו אחד, יי' אחד שמע
ישראל יי' אלהינו יי' אחד. דא איהו יחודא
חד. ושמו אחד, ברוך שם כבוד מלכותו
לעולם ועד, הא יחודא אחרא למיהוי שמיה חד. ורזא דא (מלכים א יח) יי' הוא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר
”פקון ביה מן גלותא ברחמי”

”הדיה ביום ההוא יתקע ב
”שופר גדול”